

AANTEKENEN

De heer

Uitspraak antidopingcommissie

NV

5 september 2005

Geachte heer,

Bij deze ontvangt u het verslag van de hoorzitting en de uitspraak van de Anti-doping Commissie van de KNWU inzake de positieve dopingcontrole van de door u ondergane out-of-competition dopingcontrole in Mont St-Anne (Canada) op 23 juni 2005.

Hieronder is een samenvatting gegeven van de hoorzitting die op 18 augustus 2005 heeft plaatsgevonden in restaurant Hotel van der Valk in Eindhoven. Hierbij waren aanwezig: de heer (renner) en de heer (ex-ploegleider). De Anti-doping Commissie van de KNWU bestond uit (gezondheidsjurist), (pharmacoloog), (sportarts, niet aanwezig tijdens hoorzitting) en (coördinator dopingzaken KNWU Uniebureau).

De renner overhandigt zijn verklaring aan de Commissie leden en licht deze toe. Hij heeft zich op maandag 20 juni 2005 na het NK marathon bij zijn arts gemeld omdat hij "zich slap voelde". Na een aantal bloedtesten heeft de arts hem medicijnen voorgeschreven en toegediend met de opmerking dat die bepaalde risico's met zich meebrachten. Ter zitting wenst de renner de naam van de arts niet te noemen om hem te beschermen. De renner meldt dat het woord EPO niet genoemd is, maar dat hij wel dacht dat hij iets kreeg toegediend dat volgens de regels niet kon. De renner heeft bij de arts vooraf niet gevraagd om welk product het ging. In dezelfde week is hij afgereisd naar Canada voor de wedstrijd in Mont St-Anne. Op donderdag 23 juni 2005 werd hij out-of-competition gecontroleerd.

Op het moment dat zijn ploegleider Jan Ten Tusscher hem het nieuws over de positieve controle bracht, verbaasde dat de renner niet omdat hij er vanuit ging dat dit het gevolg was van de risicovolle medicijnen. Het bericht bevestigde zijn gedachte dat de toegediende producten risicovol waren. Er is toen een hetze tegen hem ontstaan, waarop hij zich heeft teruggetrokken om na te denken. De renner verklaart een aantal weken in een mentale crisis te hebben gezeten en na de oproep voor de hoorzitting contact met zijn arts te hebben opgenomen. De renner geeft aan dat hij zelf al die tijd gedacht heeft dat hij EPO gekregen had, totdat hij zijn arts belde. De arts ontkent hem EPO te hebben toegediend. Het was een vitaminen/mineralen preparaat om zijn bloed beter te krijgen. De naam van de arts wordt door de renner bekend gemaakt. Het is zijn ploegarts, die volgens de renner bereid is schriftelijk te verklaren dat hij geen EPO heeft toegediend. De renner verklaart niet iemand te zijn die zelf gaat experimenteren met middelen en

volgens hem is het daarom uitgesloten dat hij op een andere manier EPO in zijn bloed heeft gekregen.

Aan het einde van zijn verklaring wijst de renner naar de vrijspraak van de Belgische triatleet Rutger Beke. Beke was ook positief getest op EPO, maar heeft in samenwerking met de Universiteit in Leuven aangetoond dat de test niet betrouwbaar was met name als de dopingcontrole plaatsvond na zware inspanning. Op 9 augustus j.l. is Beke door de rechter in het gelijk gesteld en vrijgesproken. Volgens de renner vond de out-of-competition controle bij hem 's-avonds plaats na zware inspanning en is zijn situatie daardoor vergelijkbaar met die van Rutger Beke.

Gedurende en na afloop van de verklaring stellen de leden van de Commissie vragen. Eerst over het risicovolle product. De renner heeft niet aan de arts gevraagd om welk product het ging en wat de risico's waren. De arts heeft het ingespoten en de renner heeft niet gezien wat het was. De renner verklaart doelbewust een risico te hebben genomen, omdat hij al 10 jaar alles opzij zet voor het wielrennen en wilde in Canada en Amerika goed presteren. Hij dacht niet aan andere consequenties.

De Commissie wil weten waarom de renner bij de hoorzitting van een eerdere positieve dopingcontrole bewijzen (uitslagen van bloedtesten en voedingssupplement) bij zich had om zijn onschuld aan te tonen en nu niets. De renner verklaart dat hij ervanuit ging dat er EPO in het risicovolle product zat. Hij had gegokt en verloren en raakte mentaal een paar weken in een zware crisis. Op het moment dat hij zijn arts gebeld had en hem berichten bereikte dat Rutger Beke werd vrijgesproken ging hij anders tegen de zaak aankijken.

Tijdens de zitting wordt de renner geconfronteerd met de uitspraak die hij heeft gedaan in het telefoongesprek met de coördinator dopingzaken van het Uniebureau op vrijdag 29 juli 2005. Hierin laat de renner weten geen contra-expertise te willen aanvragen. In dat gesprek vertelt de renner dat hij niet wil ontkennen zoals sommige andere renners die positief getest zijn op EPO. Hij heeft gegokt en verloren en zal de consequenties daarvan aanvaarden. Op de vraag tijdens de hoorzitting hoe het kan dat de verklaringen niet met elkaar overeenstemmen, vertelt de renner dat dat komt omdat hij ervanuit ging dat EPO in het risicovolle product van de arts zat.

De Antidoping Commissie heeft na de hoorzitting de renner de gelegenheid gegeven om alsnog zijn verdediging met bewijzen te onderbouwen. De bewijzen die de renner heeft opgestuurd bestaan uit een verklaring van de arts en uitdraaien van informatie op internet over de onbetrouwbaarheid van de EPO test. De arts verklaart Actihaemyl te hebben voorgeschreven om de bloedcirculatie van de renner te verbeteren en de verzuring tegen te gaan.

De Commissie heeft alle verklaringen beoordeeld. In de schriftelijke verklaring die de renner op de hoorzitting heeft uitgereikt staat dat hij de dag nadat hij het bericht van zijn ploegleider had gehoord van diverse kanten gebeld is om commentaar te geven op zijn EPO gebruik. Hierop verklaart de renner te hebben geantwoord "als ik in Wereldbikers goed wil zijn kan ik niet anders". In dezelfde verklaring staat dat hij daarna contact heeft opgenomen met zijn arts om uitleg te vragen. Tijdens de hoorzitting verklaart de renner dat gedaan te hebben na ontvangst van de oproep voor de hoorzitting.

Bij de UCI is navraag gedaan over de huidige status van de EPO test. Het blijkt dat de WADA de EPO test zoals uitgevoerd bij het urinemonster van Beke heeft bekeken. Dit heeft er niet toe geleid dat WADA twijfelt aan de test en zij erkent de gebruikte test nog steeds. De renner is er niet in geslaagd om te bewijzen dat bij hem hetzelfde gebeurd is als bij Rutger Beke. Daarvoor

waren wellicht een contra-expertise en het testrapport nodig geweest, maar de renner heeft verzuimd deze (tijdig) aan te vragen.

In zijn verklaring geeft arts aan dat hij de renner Actihaemyl heeft voorgeschreven. Onderzoek wijst niet uit dat dit product stoffen bevat waardoor in de urine EPO wordt aangetoond.

Naar aanleiding van de hoorzitting, de verklaring van de arts en de door de renner opgestuurde publicaties over de vrijspraak van de triatleet, heeft de Antidoping Commissie een beeld gekregen van de situatie en een besluit genomen. In haar besluitvorming heeft de Commissie meegenomen dat de renner op zijn eigen website heeft geplaatst dat hij heeft gegokt en verloren en de consequenties daarvan zal aanvaarden. De Commissie vindt het ongeloofwaardig dat de renner geen actie ondernam om zijn onschuld te bewijzen toen hij van EPO-gebruik werd beschuldigd en verklaarde dat hij dit wel moest doen om in de top mee te kunnen rijden. Pas als zijn arts zegt hem geen EPO te hebben toegediend en in de media publicaties komen over mogelijke onbetrouwbaarheid van EPO test grijpt hij deze kans aan om zijn onschuld te bewijzen. Daarnaast getuigt het niet van een professionele houding van de renner dat hij willens en wetens en zonder navraag risicovolle producten laat inspuiten. Hij neemt bewust risico's ook nog wetende dat er een procedure in verband met een positieve dopingcontrole tegen hem loopt. De Commissie is van mening dat de renner bewust op oneerlijke wijze aan wedstrijden heeft deelgenomen.

De renner is er niet in geslaagd de Antidoping Commissie een goede verklaring te geven voor het feit dat EPO in zijn urine is aangetoond. Zijn verklaringen hebben de Commissie niet overtuigd en daarom acht de Commissie hem schuldig aan het gebruik van EPO en heeft daarom, conform artikel 261 van het UCI dopingreglement, besloten tot een straf van 2 jaar ingaande op 5 september 2005 en lopend tot en met 4 september 2007. Voor wat betreft de boete, zoals bepaald in het UCI dopingreglement artikel 244 en 245, heeft de Commissie bepaald dat een bedrag van CHF 2000 verschuldigd is. Hiervoor ontvangt u op korte termijn een factuur.

De renner is in de gelegenheid om tegen deze uitspraak in hoger beroep te gaan bij CAS. Dit kan tot een maand na ontvangst van deze brief.

Deze schorsing en boete zullen, conform artikel 296, worden gepubliceerd in de Officiële Mededelingen van de KNWU in de Wieler Revue Nationaal.

Indien er nog vragen zijn naar aanleiding van de uitspraak van de Commissie, dan kunt u contact met ons opnemen. Wij gaan ervan uit u met deze informatie voldoende geïnformeerd te hebben.

Met vriendelijke groet,
Koninklijke Nederlandsche Wielren Unie
namens de Anti- Doping Commissie

Nelly Voogt
Coördinator Medische en dopingzaken

CC UCI